

NOTAT

Høringsnotat vedrørende lovforslag om ændring af lov om betalinger, hvidvaskloven, lov om kapitalmarkeder og forskellige andre love (Gennemførelse af 2. betalingstjenestedirektiv, 4. og 5. hvidvaskdirektiv, ændringer til benchmarkforordningen og disclosureforordningen)

1. Indledning

Med lovforslaget gennemføres en række ændringer af den finansielle lovgivning, der har til formål at øge forbruger- og investorbeskyttelsen samt sikre et styrket og målrettet tilsyn på bl.a. bæredygtigheds-, hvidvask- og betalingsområdet.

Hovedparten af lovforslaget blev sendt i høring den 22. juni 2020, dog den 3. juli 2020 for så vidt angår den del af lovforslaget, som vedrører Vækstfonden, med frist for høringssvar den 3. august 2020. En mindre del af lovforslaget, som skal sikre direktivnær implementering af 4. hvidvaskdirektiv, er sendt i høring den 8. oktober 2020 med frist for høringssvar den 20. oktober 2020.

Der er for den del af lovforslaget, som har været i høring, modtaget 14 høringssvar, heraf 10 med bemærkninger.

De væsentligste bemærkninger fra de hørte parter til de enkelte emner i lovudkastet gennemgås og kommenteres nedenfor.

Visse høringssvar har givet anledning til nogle redaktionelle ændringer og præciseringer i lovteksten og bemærkningerne. Disse ændrer ikke ved substansen i de pågældende bestemmelser og omtales derfor ikke nærmere i dette notat.

2. Bemærkninger til konkrete emner

Kommenteringen af høringssvarene tager udgangspunkt i følgende overordnede opdeling:

- 2.1. Definition af pengeoverførselsvirksomhed
- 2.2. Krav om ansvarsforsikringer
- 2.3. Præciseringer af krav vedrørende kontooplysningstjenester
- 2.4. Folder om forbrugerrettigheder
- 2.5. Erhvervsministerens mulighed for at fastsætte nærmere regler for gebyropkrævninger for visse betalingsinstrumenter
- 2.6. Erhvervsministerens mulighed for at fastsætte nærmere regler i relation til indløsning i online handel
- 2.7. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsyn efter lov om betalinger
- 2.8. Anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande

- 2.9. Den hvidvaskansvarliges pligter
- 2.10. Undersøgelses- og noteringspligten i hvidvaskloven
- 2.11. Advokatrådets mulighed for at samarbejde med andre myndigheder i EU/EØS
- 2.12. Ændringer som følger af disclosureforordningen
- 2.13. Muligheden for etablering af andelskasser i afdelingers navne
- 2.14. Bemyndigelse til at fastsætte kompetencekrav for ansatte hos forvaltere af alternative investeringsfonde
- 2.15. Definition af rådgivning
- 2.16. Digital ansøgning i forbindelse med autorisationer

2.1. Definition af pengeoverførselsvirksomhed

Dansk Fintech Alliance (DAFINA) bemærker, at der i forbindelse med justeringen af § 7, nr. 22, i lov om betalinger ligeledes bør foretages justering af lovens definition af begrebet "betalingsinstrument" i lovens § 7, nr. 18, med henblik på at sikre en korrekt og direktivnær implementering.

DAFINA fremhæver, at betalingsloven i modsætning til både den danske og engelske version af PSD2 anvender ordet "et" foran "sæt af procedurer" for at fastslå, at "personligt" ikke gælder for et sådant "sæt af procedurer", men alene for et egentligt "instrument". Dermed indfører betalingsloven en materiel udvidelse af begrebet betalingsinstrument, da loven reelt fastslår, at et ikke-personaliseret sæt af procedurer, der er aftalt mellem brugeren og udbyderen, altid vil udgøre et betalingsinstrument i lovens forstand. Det udgør efter DAFINAs opfattelse en u hensigtsmæssig overimplementering og en ukorrekt implementering af PSD2, da udeladelsen af ordet "et" i den danske og engelske version af PSD2 netop har til hensigt at give retsansvenderen mulighed for i konkrete situationer at nå frem til, at et konkret ikke-personaliseret sæt procedurer kan udgøre et betalingsinstrument i lovens forstand.

DAFINA anfører yderligere, at dette hverken harmonerer med PSD2 eller med EU-domstolens praksis på området.

DAFINA bemærker, at det bør præciseres i lovens bemærkninger, at betalingsinstrumenter ikke omfatter betalingsinitieringstjenester, som ikke selvstændigt indeholder et personaliseret sæt af procedurer aftalt mellem betalingsinitieringstjenesten og brugeren, uanset om der foreligger en aftale mellem betalingsinitieringstjenesten og f.eks. en webshop om at tilbyde betalingsinitieringstjenester til brugeren som kunde i en webshop.

Kommentar

Det bemærkes, at DAFINAs kommentarer angår forslag til ændringer af bestemmelser, som ligger ud over indeværende lovforslag. Der vil være behov for at undersøge problemstillingen nærmere, herunder undersøge hvordan bestemmelsen er implementeret i andre EU-lande. Såfremt undersøgelsen giver anledning til at foretage en ændring af indholdet i § 7, nr. 18, vil denne ændring blive foretaget i et senere lovforslag.

2.2. Krav om ansvarsforsikringer

DAFINA bemærker, at samlelovforslaget lægger op til, at udbydere af kontooplysningstjenester (AISP) skal skrives ind i betalingslovens almindelige tilladelsesbestemmelser i § 9 og § 10 for at præcisere tilladelseskravet også for AISP (selv om dette i grunden allerede følger af lovens § 60) og for samtidig at præcisere kravene til ansvarsforsikring / garantistillelse for både AISP og PISP.

DAFINA bemærker, at i så fald skal det samtidig fremgå klart af § 10, at en AISP alene skal opfylde enkeltbetingelserne i § 60 netop om AISP og ikke samtidig skal opfylde de almindelige tilladelsesbetingelser for andre betalingsinstitutter, herunder udbydere af betalingsinstitutter (PISP), i § 10, stk. 1.

DAFINA anfører, at det derfor er nødvendigt at tilføje følgende præcisering til bestemmelsen i § 10, stk. 2 (deres fremhævning): "En virksomhed, der søger om tilladelse til at udbyde betalingsinstitutter, jf. bilag 1, nr. 7, eller kontooplysningstjenester, jf. bilag 1, nr. 8, skal ud over at opfylde kravene i stk. 1 **eller kravene i § 60** have tegnet en ansvarsforsikring eller stille anden tilsvarende garanti tildækning af krav mod virksomheden". En AISP skal således ikke opfylde tilladelseskravene i § 10, stk. 1, hvorfor henvisningen i stk. 2 til stk. 1 ikke skal omfatte AISP, når AISP skrives ind i stk. 2.

Kommentar

Det følger af § 3 i lov om betalinger, at betalingstjenester kan udbydes her i landet af virksomheder, der har tilladelse som betalingsinstitut eller e-pengeinstitut efter §§ 8 og 9.

§ 7, nr. 1, i lov om betalinger definerer betalingstjenester som en tjenesteydelse omfattet af bilag 1. Bilag 1 definerer otte typer af betalingstjenester.

Virksomheder med tilladelse efter §§ 8 eller 9 kan udbyde alle otte betalingstjenester nævnt i bilag 1. Derudover kan en virksomhed med tilladelse, jf. § 60, udbyde kontooplysningstjenester, jf. bilag 1, nr. 8, hvis virksomheden ikke udbyder andre betalingstjenester.

Der henvises i øvrigt til ændringen i lovforslagets § 1, nr. 4, som netop har til hensigt at præcisere det forhold, at betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter kan udbyde flere betalingstjenester efter bilag 1, inklusive udbud af kontooplysningstjenester. En sådan virksomhed vil ikke også skulle have tilladelse efter § 60.

En virksomhed, der udbyder kontooplysningstjenester, jf. bilag 1, nr. 8, i kombination med andre tjenester omfattet af lovens bilag 1, skal således have tilladelse som betalingsinstitut, jf. § 9, eller e-pengeinstitut, jf. § 8. I denne forbindelse vil virksomheden skulle opfylde kravene i § 10.

Med den foreslåede ændring vil kravet om at have tegnet en ansvarsforsikring, der dækker erstatningskrav overfor de kontoførende udbydere og brugerne som følge af uautoriseret eller svigagtig adgang til eller uautoriseret brug af betalingsoplysninger, fremover også gælde virksomheder, der søger om tilladelse som betalingsinstitut eller e-pengeinstitut efter §§ 8 eller 9 i lov om betalinger til at udbyde kontooplysningstjenester efter bilag 1, nr. 8, i kombination med andre betalingstjenester omfattet af bilag 1 til lov om betalinger.

Det følger derudover af § 60, stk. 1, i lov om betalinger, at virksomheder, som kun udbyder kontooplysningstjenester omfattet af bilag 1, nr. 8, skal have tilladelse som udbyder af kontooplysningstjenester. Det fremgår af bestemmelsens ordlyd, at en virksomhed, der søger om tilladelse efter § 60, stk. 1, skal opfylde kravene i § 60. Den foreslåede ændring vedrører således ikke de tilladelseskrav, der gælder for virksomheder, der alene udbyder kontooplysningstjenester efter § 60.

På baggrund af DAFINAs høringsvar præciseres bemærkningerne til lovforslaget, så det fremgår klart, at ændringen af § 10, stk. 2, alene vil påvirke virksomheder, der søger om tilladelse til at udbyde kontooplysningstjenester efter §§ 8 og 9 i kombination med andre tilladelsespligtige tjenester omfattet af bilag 1. Dermed vedrører ændringen ikke tilladelseskravene for virksomheder, der kun udbyder kontooplysningstjenester.

2.3. Præcisering af krav vedrørende kontooplysningstjenester

DAFINA støtter forslaget om, at betalingslovens almindelige bestemmelse i § 39 om outsourcing ikke skal gælde for udbydere af kontooplysningstjenester, men opfordrer til, at der i forbindelse med ændringen medtages en ændring af øvrige bestemmelser, som ifølge 2. betalingstjenestedirektiv ikke skal gælde for virksomheder, der alene udbyder kontooplysningstjenester.

DAFINA henviser særligt til lovens bestemmelser om erhvervelse af kvalificerede andele i lovens §§ 21-24, som ifølge 2. betalingstjenestedirektiv ikke skal gælde for udbydere af kontooplysningstjenester.

DAFINA bemærker, at enhver overimplementering på området i forhold til PSD2 er til konkurrencemæssig og innovationsmæssig skade for danske udbydere af kontooplysningstjenester. Især bestemmelserne om kvalificerede ejerforhold er tunge i praksis at operere med for nye udbydere af kontooplysningstjenester.

DAFINA opfordrer endelig til, at det overvejes, om § 60, stk. 6, i lov om betalinger strukturelt bør vendes om, således at en udbyder af kontooplysningstjenester kun "skal behandles som et betalingsinstitut", i det omfang dette decideret foreskrives i 2. betalingstjenestedirektiv.

Kommentar

Det er vurderingen, at §§ 21-24 bør fremgå direkte af § 60, stk. 6, i lov om betalinger, og lovforslaget vil blive tilrettet i overensstemmelse med bemærkningerne herom.

I forhold til strukturen af § 60, stk. 6, bemærkes det, at der er tale om direktivnær implementering af artikel 33 i 2. betalings tjenestedirektiv. For at sikre direktivkonform implementering vurderes det hensigtsmæssigt at bevare bestemmelsen i sin nuværende form.

2.4. Folder om forbrugerrettigheder

Nets bemærker, at § 66 a i lov om betalinger bør ændres, så det alene bliver udbydere af betalingstjenester til forbrugere, der pålægges at stille en folder om forbrugerrettigheder til rådighed, da det ikke virker relevant at forpligte virksomheder, der alene udbyder betalingstjenester til erhvervsdrivende, til at skulle oplyse erhvervskunder om forbrugerrettigheder.

DAFINA anfører, at det følger udtrykkeligt af PSD2, at udbyderens oplysningsforpligtelse i relation til at stille en folder om forbrugerrettigheder til rådighed alene gælder i forhold til forbrugere, da der er forskel mellem brugere og forbrugere i betalingsreguleringens forstand. DAFINAs opfattelse er derfor, at en udbyder, der alene har erhvervsmæssige brugere, ikke er forpligtet til at stille folderen til rådighed.

Kommentar

Forpligtelsen for betalingstjenesteudbydere til at stille den af Kommissionen udarbejdede folder til rådighed fremgår af artikel 106, stk. 3, i 2. betalings tjenestedirektiv, og fastsætter, at betalingstjenesteudbydere skal sikre, at folderen stilles til rådighed på en let tilgængelig måde på deres websteder, hvis sådanne findes, og på papir i deres filialer og hos deres agenter og de enheder, hvortil aktiviteter er outsourcet.

Direktivet skelner efter sin ordlyd ikke mellem udbydere af betalingstjenester, der udbyder tjenester til erhvervsdrivende henholdsvis forbrugere.

Pligten til at stille en folder om forbrugerrettigheder til rådighed er ikke relevant for udbydere, der ikke har forbrugere som kunder, men som udelukkende udbyder tjenester til erhvervsdrivende. Lovforslaget vil blive tilrettet i overensstemmelse hermed.

2.5. Erhvervsministerens mulighed for at fastsætte nærmere regler for gebyropkrævninger for visse betalingsinstrumenter

Dansk Erhverv bakker op om de foreslåede ændringer. Dansk Erhverv angiver bl.a., at detailhandlen har behov for et sikkert, udbredt og ikke mindst billigt betalingsmiddel. I dag er det for den brede detailhandel i det væsentligste Dankortet, der lever op til disse kriterier. Dankortet har været danskernes og detailhandlens foretrukne betalingskort siden lanceringen i

1983. Dankortet er imidlertid under pres. De dyre internationale kort, særligt Visa og MasterCard, tager markedsandele fra Dankortet, godt hjulpet på vej af ApplePay og forbuddet mod surcharge.

Landbrug & Fødevarer støtter forslaget om, at den tidligere abonnementsbekendtgørelse ændres, således at det bliver muligt at fastsætte andre prismodeller. Dette vil støtte SMV-erhvervet, da der traditionelt er en forholdsvis stor omkostning forbundet med at oprette og vedligeholde kortbetalingstjenester.

Finans Danmark ønsker generelt et betalingsmarked, der alene er underlagt europæisk regulering for at skabe lige konkurrencevilkår.

Finans Danmark angiver, at betalingsmarkedet i disse år ændrer sig markant og hurtigt primært grundet den teknologiske udvikling og store vækst i internethandlen. Betalingsmarkedet påvirkes også af forskellige europæiske lovgivningsmæssige initiativer, herunder loftet for interbankgebyrer, der har ført til reducerede indløsningsgebyrer for forretningerne. Finans Danmark angiver, at udviklingen på betalingsmarkedet har overflødiggjort særregulering af Dankortet, og at der derfor kan sættes spørgsmålstejn ved, om det fortsat er hensigtsmæssigt at fastholde den særlige regulering af Dankortet.

MasterCard opfordrer til, at man med de foreslåede ændringer til betalingsloven og de kommende forslag til nye prismodeller er opmærksom på, at disse ændringer fordrer lige konkurrencevilkår og fair konkurrence samt gennemsigtighed på betalingsmarkedet i Danmark, så de prismodeller, der lægges frem, tager hensyn til, at ingen aktører stilles mere gunstigt end andre.

Kommentar

Lovforslaget giver erhvervsministeren større fleksibilitet i forhold til mulighederne for at fastsætte nærmere regler for gebyropkrævninger for visse betalingsinstrumenter. Således kan erhvervsministeren fastsætte regler om, at udbydere af betalingsinstrumenter omfattet af reguleringen også kan tilbyde andre prismodeller end et årligt abonnement til opkrævning af omkostningerne.

Lovforslaget giver dermed bl.a. en øget fleksibilitet til om relevant at ændre gebyrreguleringen, således at regulerede udbydere f.eks. tillige kan tilbyde forretningerne en betaling fastsat som en procent af kundens betaling. En mere fleksibel opkrævning af omkostningerne kan være en fordel for bl.a. forretningerne.

Erhvervsministeren har udstedt bekendtgørelse nr. 878 af 12/06/2020 om beregning af det årlige abonnement i henhold til § 123, stk. 4 og 5, i lov

om betalinger.¹ Bekendtgørelsen omfatter på nuværende tidspunkt alene Dankortet, der er et af de mest anvendte betalingskort i Danmark.

Det er hensigten, at bekendtgørelsen på sigt skal ændres, så en værdibase-ret prismodel, hvor forretningen betaler en procentsats af købsbeløbet frem for en fast abonnementsbetaling, indføres i selve bekendtgørelsen. Det er således hensigten, at betalingsmodtageren på et senere tidspunkt skal kunne vælge mellem en fast eller en procentuel opkrævning. En sådan valgmulighed bidrager til, at Dankortet fremadrettet opfattes som et fleksibelt betalingsinstrument til fordel for både forretninger og forbrugere.

Det vurderes fortsat at være hensigtsmæssigt at opretholde den særregulering, der på nuværende tidspunkt alene omfatter Dankortet. Dankortet er et af de mest anvendte betalingskort i Danmark. Med reguleringen sikres, at de forretninger, der er omfattet heraf, ikke betaler en pris, der samlet set er højere end omkostningerne ved driften af systemet. Ved fastsættelsen af reglerne er bl.a. hensynet til konkurrencevilkårene og gennemsigtighed på betalingsmarkedet i Danmark inddraget i overvejelserne.

Bemærkningerne giver ikke anledning til ændringer i lovforslaget.

2.6. Erhvervsministerens mulighed for at fastsætte nærmere regler i relation til indløsning i online handel

MasterCard angiver, at det af bemærkningerne i udkastet til ændringen af betalingslovens punkt 2.5.1. Gældende ret fremgår, at loven udelukkende finder anvendelse på betalingskortordninger i den fysiske handel, hvorfor MasterCard finder det relevant også at klarlægge lovændringens betydning for pris- og gebyrstruktur på indløsning af Dankort i online handel, samt hvilke regler der på nuværende tidspunkt er gældende for indløsning af Dankort i online handel.

Kommentar

Udbydere af betalingstjenester kan pålægge en betalingsmodtager omkostningerne ved driften af et betalingssystem, hvor transaktionerne gennemføres ved brug af et betalingsinstrument, jf. betalingslovens § 123, stk. 1. Ved fastsættelse af gebyret må der ikke anvendes urimelige priser og avancer. Disse regler finder anvendelse på indløsning i både online og fysisk handel.

Udbydere af visse betalingsinstrumenter kan dog efter forslaget være omfattet af de af erhvervsministeren fastsatte undtagelser til udgangspunktet i § 123, stk. 1. Erhvervsministeren kan efter forslaget til § 123, stk. 4 og 5, fastsætte nærmere regler om, at udbydere for visse typer af betalingsinstrumenter alene kan pålægge betalingsmodtageren at betale til dækning af udbyderens omkostninger til driften af systemet. Betalingslovens § 123,

¹ Lovbekendtgørelse nr. 1024 af 3/10/2019 om lov om betalinger.

stk. 4 og 5, giver således erhvervsministeren bemyndigelse til at udstede nærmere regler for udbydere af visse betalingsinstrumenter. Bemyndigelsen efter bestemmelsen er ikke begrænset til at omfatte regler om udbydere af betalingsinstrumenter i fysisk handel.

Erhvervsministeren har efter de gældende regler udstedt bekendtgørelse nr. 878 af 12/06/2020 om beregning af det årlige abonnement i henhold til § 123, stk. 4 og 5, i lov om betalinger. Bekendtgørelsen finder udelukkende anvendelse på nationale betalingskortordninger i den fysiske handel, som opfylder en række nærmere betingelser.

Forslaget til ændringen i lov om betalinger § 123, stk. 3-5, regulerer således ikke direkte, hvilke udbydere der er omfattet af de nærmere regler, som erhvervsministeren kan udstede. Ændringen i § 123, stk. 3-5, har ikke retsvirkninger for de udbydere, som ikke er omfattet af de regler, der udstedes i medfør af bestemmelsen.

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen vil beskrive reglerne for indløsning i online-handel i den næstkommende betalingsrapport.

Bemærkningen giver ikke anledning til ændringer i lovforslaget.

2.7. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsyn efter lov om betalinger

Finansforbundet angiver, at det virker logisk, at forslaget knæsetter armslængdeprincippet i forholdet mellem Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen og erhvervsministeren med hensyn til styrelsens opgaver efter betalingsloven, og at Konkurrencerådet tillægges det overordnede ansvar for styrelsens administration og regeludstedelse i henhold til loven. Her er det også relevant at overveje, hvilke ressourcemæssige konsekvenser ændringen evt. har.

Kommentar

Efter forslaget vil Konkurrencerådet fremadrettet have det overordnede ansvar for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens administration efter loven og regler udstedt i medfør heraf. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen vil dog fortsat være underlagt instruktionsbeføjelser fra ministeren i sager vedrørende f.eks. lovforberedende arbejde, almindelig ministerbetjening mv.

Lovforslaget skønnes som helhed ikke at have økonomiske konsekvenser for det offentlige. Lovforlaget vurderes endvidere samlet at indebære økonomiske konsekvenser for erhvervslivet for under 4 mio. kr.

Bemærkningen giver ikke anledning til ændringer i lovforslaget.

2.8. Anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande

DAFINA anfører, at betegnelsen "anonyme forudbetalte kort" bør ændres til "anonyme forudbetalte betalingskort med lagrede elektroniske penge" for at sikre korrekt afgrænsning af bestemmelsens anvendelsesområde i overensstemmelse med 5. hvidvaskdirektiv. Det anføres, at bestemmelsen ikke vedrører "kort" eller "betalingskort" generelt, herunder debit- og kreditkort, men alene de anonyme betalingskort udstedt i tredjelande med lagrede e-penge.

DAFINA anfører, at bemærkningerne til den foreslåede § 5 a, hvoraf det fremgår, at "ved anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande forstås et betalingsinstrument (f.eks. et betalingskort), som ikke er personaliseret, hvor e-penge indestår, og som kan erhverves ved betaling, uden at erhververen identificerer sig selv, og som er udstedt i et land uden for EU eller EØS" ikke er tilstrækkelig præcise. DAFINA påpeger, at artikel 1, nr. 7, litra c, i 5. hvidvaskdirektiv alene omhandler betalingskort (prepaid cards), men ikke betalingsinstrumenter (payment instruments) mere generelt. Derfor bør kun betalingskort med lagrede elektroniske penge nævnes i bemærkningerne til den foreslåede § 5 a.

Endeligt anfører DAFINA, at den foreslåede bestemmelse vil være vanskelig at administrere i praksis for de kortindløsende betalingsinstitutter, som ikke kender til alle de underliggende egenskaber for betalingskort, som udstedes af andre (typisk e-pengeinstitutter og pengeinstitutter), dvs. når kortudsteder og kortindløser ikke er samme institut. DAFINA beder derfor om svar på, hvordan den foreslåede bestemmelse forventes administreret i praksis.

Finans Danmark anfører, at den foreslåede § 5 a, stk. 2 og 3, indfører et forbud mod indløsning, kontanthævning og transaktioner for over 50 euro foretaget med anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande.

Finans Danmark henviser til, at artikel 12, stk. 1, i 4. hvidvaskdirektiv indeholder en række kumulative betingelser, som skal overholdes, for at elektroniske penge kan undtages visse kundekendingsprocedurer. Den citerede artikel 1, nr. 7, litra b, i 5. hvidvaskdirektiv i de specielle bemærkninger udgør en modifikation til denne undtagelse, så undtagelsen ikke finder anvendelse for indløsning, kontanthævning og transaktioner for over 50 euro foretaget med betalingsinstrumenter indeholdende elektroniske penge.

På baggrund heraf anfører Finans Danmark, at den foreslåede § 5 a, stk. 2 og 3, ikke synes at være en direktivkonform implementering af artikel 1, nr. 7, litra b, første og andet led, i 5. hvidvaskdirektiv. Dette skyldes, at formålet med artikel 1, nr. 7, litra b, i 5. hvidvaskdirektiv ifølge præambel-

betragtning (14) er at sikre, at der sker en identifikation af kunden i forbindelse med fjernbetalingstransaktioner, når transaktionsbeløbet overstiger 50 euro, og ikke at indføre et forbud mod sådanne transaktioner.

Endelig anfører Finans Danmark, at det henset til den betydelige risiko for hvidvask og finansiering af terrorisme, der er ved anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande, foreslås som et alternativ til den foreslåede bestemmelse i stedet at udnytte direktivets mulighed for helt at forbyde betaling med disse, jf. artikel 12, litra c. Dette sammenholdes med, at der med den foreslåede bestemmelse i § 5 a alene gives adgang til, at disse kort kan indløses i et dansk pengeinstitut, såfremt beløbet ikke overstiger 50 euro, og betingelserne oplyst i stk. 1 alle er opfyldt. Der er dermed med forslaget en allerede meget snæver adgang til at betale med sådanne kort i Danmark.

Kommentar

Den danske sprogversion af artikel 1, nr. 7, litra c, i 5. hvidvaskdirektiv benytter begrebet "anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande". Gengivelsen af dette i den foreslåede § 5 a i hvidvaskloven skal derfor ses som et udtryk for direktivnær implementering. Der vurderes ikke at være materiel forskel på direktivets formulering og den formulering, som DAFINA foreslår. På den baggrund bibeholdes den direktivnære formulering.

Artikel 1, nr. 7, litra c, i 5. hvidvaskdirektiv omhandler alene "anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande". Der er altså tale om en specifik type af betalingskort. Formålet med at benytte begrebet "betalingsinstrument" i de specielle bemærkninger til den foreslåede § 5 a har været at sikre ensartet terminologi i forhold til den finansielle lovgivning i Danmark i øvrigt. Det er imidlertid vurderingen, at betalingsinstrument i den konkrete situation kan være bredere end betegnelsen "kort". Der foretages derfor en præcisering af bemærkningerne, så "betalingsinstrument" ændres til "betalingskort".

Finans Danmark bemærker, at den foreslåede § 5 a alene efterlader en meget snæver adgang til indløsning af anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande. Samtidig peger DAFINA på de vanskeligheder, som de omfattede virksomheder vil få med administration af de foreslåede forpligtelser i praksis. Henset hertil, samt til at anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande er forbundet med betydelig risiko for hvidvask og finansiering af terrorisme, vil den foreslåede bestemmelse blive ændret, så der foreslås et forbud mod indløsning af anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande, som 5. hvidvaskdirektiv giver mulighed for i artikel 1, nr. 7, litra d, 2. led.

2.9. Den hvidvaskansvarliges pligter

Finans Danmark henviser til sammenhængen mellem § 17, stk. 2 og stk. 3, i hvidvaskloven og anfører, at det bør klargøres i lovteksten og bemærkningerne vedrørende den foreslåede ændring, om den person, der er udpe-

get efter § 7, stk. 2, 1. pkt., også er ansvarlig for at godkende forretningsforbindelser, for hvilke der gennemføres transaktioner, der involverer lande, der er opført på Europa-Kommissionens liste over højrisikotredjelande, men hvor kunden ikke har hjemsted i et land, der er opført på Europa-Kommissionens liste over højrisikotredjelande.

Kommentar

§ 17, stk. 2, i hvidvaskloven fastsætter, hvilke skærpede kundekendskabsprocedurer, som virksomheder og personer omfattet af loven skal gennemføre, hvis en kunde har hjemsted i et land, der er opført på Europa-Kommissionens liste over højrisikotredjelande. Bestemmelsen oprems fem betingelser, herunder § 17, stk. 2, nr. 5, om indhentelse af den hvidvaskansvarliges godkendelse af etablering eller videreførelse af et kundeforhold, hvor kunden har hjemsted i et højrisikotredjeland.

§ 17, stk. 3, i hvidvaskloven fastsætter, hvilke risikobegrænsende foranstaltninger, virksomheder og personer omfattet af loven skal gennemføre, når fysiske personer eller juridiske enheder gennemfører transaktioner, der involverer højrisikotredjelande. Kravet om indhentelse af den hvidvaskansvarliges godkendelse er ikke indeholdt i stk. 3.

Kravet om den hvidvaskansvarliges godkendelse gælder således alene ved etablering eller videreførelse af forretningsforbindelser, når kunden har hjemsted i et højrisikotredjeland. Hvis det alene er transaktionen, der involverer et højrisikotredjeland, og kunden ikke har hjemsted i et højrisikotredjeland, gælder kravet om den hvidvaskansvarliges godkendelse ikke.

Der er tale om en direktivnær implementering af artikel 1, nr. 11, i 5. hvidvaskdirektiv.

Ændringen af § 7, stk. 2, som fastsætter den hvidvaskansvarliges pligter, har til formål at tydeliggøre den hvidvaskansvarliges pligt i henhold til § 17, stk. 2, nr. 5. Forpligtelsen findes allerede i loven, og der er således ikke tale om en materiel ændring.

2.10. Undersøgelses- og noteringspligten i hvidvaskloven

Finans Danmark henviser til, at formålet med bestemmelsen ifølge bemærkningerne hertil er at fastslå, om der er mistanke eller rimelig grund til at formode, at en transaktion eller en aktivitet har eller har haft forbindelse til hvidvask eller finansiering af terrorisme. Ligeledes henviser Finans Danmark til, at det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at § 25, stk. 1, præciseres således, at pligten også omfatter aktiviteter.

I den forbindelse anfører Finans Danmark, at de to eksempler på aktiviteter i bemærkningerne til ændringen af § 25, stk. 1, vedrører transaktioner og foreslår derfor, at bemærkningerne udbygges med eksempler, der illustrerer hvilke aktiviteter, den pågældende bestemmelse er rettet mod.

FSR – danske revisorer anfører, at de ikke har bemærkninger til ændringen af § 25, stk. 1, men at de ønsker en ændring af den gældende § 25, stk. 3, fra ”resultaterne af en undersøgelse skal noteres og opbevares, jf. § 30” og til ”resultaterne af en undersøgelse skal noteres og opbevares, når undersøgelsen har givet anledning til mistanke om hvidvask eller terrorfinansiering, jf. § 30”.

FSR – danske revisorer begrundet ønsket med, at præciseringen vil gøre det klart, at hvidvasklovens undersøgelses-, noterings-, opbevarings- og underretningspligt kun gælder, når mistanke eller formodning om hvidvask eller finansiering af terrorisme opstår.

FSR – danske revisorer henviser endelig til bemærkningerne til § 1, nr. 30, jf. Folketingstidende 2018-19, 1. samling, A, L 204, som fremsat, side 51, hvoraf det fremgår, at ”Formålet med undersøgelsespligten i § 25, stk. 1 og 2, er at få fastslået, om det, der vurderes som værende usædvanligt, bliver til en egentlig mistanke om hvidvask af udbytte eller terrorfinansiering eller blot en formodning herom, eller om en mulig mistanke kan afkræftes. Det betyder, at der alene foretages en undersøgelse i de tilfælde, hvor der er egentlig mistanke, eller der er rimelig grund til at formode, at en transaktion eller aktivitet har eller har haft tilknytning til hvidvask eller finansiering af terrorisme”.

Kommentar

Det første eksempel nævnt i forbindelse med det foreslåede § 25, stk. 1, nr. 2, i hvidvaskloven kan betragtes som også omhandlende ”transaktioner” og ikke alene ”aktiviteter”, særligt i forbindelse med pengeinstitutvirksomhed, hvor et pengeinstitut er bekendt med kundens transaktioner. Tilsvarende vil det andet eksempel også omhandle ”transaktioner”, hvis man driver pengeinstitutvirksomhed og dermed er bekendt med kundens transaktioner i forbindelse med investeringer.

Hvis man derimod f.eks. driver virksomhed som investeringsrådgiver, hvor virksomheden udbyder personlige anbefalinger til en kunde, enten på anmodning eller på investeringselskabets eget initiativ, og ikke i denne forbindelse nødvendigvis bliver bekendt med selve kundens transaktioner, vil man ifølge den foreslåede præcisering alligevel have en undersøgelsespligt i forhold til ”aktiviteten”.

De angivne eksempler vil således for nogle typer af virksomheder omfatte ”transaktioner” og ”aktiviteter”, mens det for andre typer af virksomheder – der ikke bliver bekendt med kundens transaktioner – alene vil omfatte ”aktiviteter”.

En aktivitet vil således ofte være knyttet til en transaktion, når der er tale om pengeinstitutter. Hvis det ikke er en eller flere transaktioner i sig selv, der er mistænkelige, men derimod kundens adfærd, vil det som udgangspunkt være aktiviteten, der skal undersøges. Det vil også være tilfældet for

pengeinstitutter, hvor den mistænkelige aktivitet ikke har udmøntet sig i en transaktion, men f.eks. er kommet til en kunderådgivers kendskab gennem samtaler med kunden.

Det første eksempel i lovforslaget vedrører en kunde, som normalt kun modtager midler fra sin arbejdsgiver, men som nu pludseligt modtager midler fra en ukendt tredjemand, og hvor det ikke er klart, at der er tale om løn eller lignende midler. Transaktionen kan falde inden for det af kunden angivne omfang, mens selve aktiviteten afviger fra kundens normale adfærd, f.eks. fordi det ikke er klart, hvor midlerne stammer fra.

Det andet eksempel vedrører en kunde, der pludseligt begynder at foretage en række investeringer eller ønsker at drøfte foretagelsen af en række investeringer, der klart afviger fra kundens hidtidige investeringsmønster, f.eks. fordi investeringerne er meget større i mængde eller beløb end de investeringer, som kunden normalt foretager. Afvigelsen vil også kunne bestå i, at kunden begynder at investere i eller ønsker at drøfte investeringer i en anden type produkter, end kunden normalt investerer i, eller hvad kunden forventes at ville investere i. I dette eksempel vil det ikke nødvendigvis være transaktionerne for investeringerne i sig selv, der er mistænkelige, men kundens adfærd, bl.a. fordi investeringerne ikke konkret bliver foretaget.

I forhold til formuleringen af § 25, stk. 3, henviser den gældende bestemmelse til den undersøgelse, der fremgår af § 25, stk. 1. Undersøgelsespligten i § 25, stk. 1, indebærer, at alle transaktioner, der er komplekse, usædvanligt store, foretages i et usædvanligt mønster eller ikke har et åbenbart økonomisk eller lovligt formål skal undersøges, samt at alle usædvanlige aktiviteter, der ikke har et åbenbart økonomisk eller lovligt formål, skal undersøges. Resultaterne af alle undersøgelser skal noteres og opbevares.

Formålet med undersøgelsen er at afgøre, om mistanke om hvidvask eller terrorfinansiering kan be- eller afkræftes. Kan den bekræftes, skal der ske underretning til Hvidvasksekretariatet. Der skal foretages notering af samtlige undersøgelser, der foretages, uanset om mistanken be- eller afkræftes, således at virksomheden kan dokumentere, hvilke undersøgelser der er foretaget, hvilke overvejelser virksomheden har haft og begrundelsen for, at mistanken be- eller afkræftes. Dokumentationen kan blandt andet bruges til at kortlægge et usædvanligt transaktionsmønster, også selv om den aktuelle transaktion eller aktivitet ikke giver grundlag for mistanke om hvidvask og terrorfinansiering. Dokumentationen kan endvidere anvendes til at godtgøre, at virksomheden har overholdt sin undersøgelsespligt, jf. opbevaringspligten i hvidvasklovens § 30, stk. 1, nr. 3, over for tilsynsmyndigheden, f.eks. Finanstilsynet.

2.11. Advokatrådets mulighed for at samarbejde med andre myndigheder i EU/EØS

Advokatsamfundet anfører, at de fuldt ud støtter op om forebyggelse af hvidvask og finansiering af terrorisme, og at de i relevant omfang vil benytte sig af muligheden for at føre tilsyn med sammen andre myndigheder i EU/EØS.

Advokatsamfundet anfører endvidere, at der ikke tidligere har været udfordringer med samarbejdet mellem advokatmyndigheder i EU/EØS, men at den foreslåede ændring medfører et mere formaliseret og struktureret arbejde.

Endelig anfører Advokatsamfundet, at det er afgørende, at forslaget ikke ændrer ved Advokatrådets tilsynskompetence.

Kommentar

De foreslåede stk. 3-5, i § 64 i hvidvaskloven har til formål at sikre konformitet med 4. hvidvaskdirektiv. Det fremgår af direktivets artikel 48, stk. 5, at medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor den forpligtede enhed driver virksomheder, samarbejder med de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor den forpligtede enhed har sit hovedsæde. Formålet er at sikre, at der føres effektivt tilsyn med, at de forpligtede virksomheder overholder direktivets krav.

Den foreslåede ændring er udtryk for en formaliseret hjemmel til at kunne samarbejde med andre advokatmyndigheder i EU/EØS i overensstemmelse med 4. hvidvaskdirektiv.

2.12. Ændringer som følger af disclosureforordningen

Forsikring & Pension bemærker, at Forbrugerombudsmanden har udstedt ”Vejledning om brug af miljømæssige og etiske påstande mv.”. Vejledningen fastlægger de nærmere rammer for bl.a. dokumentation af udsagn om miljømæssige og etiske påstande for §§ 3-6 i markedsføringsloven, der er identisk implementeret i bekendtgørelsen om god skik for forsikringsdistributører. For at skabe klarhed om samspillet mellem disclosureforordningen og vejledningen, bør det derfor fremgå af lovforslaget, hvorvidt vejledningen er retningsgivende for forsikringsdistributørers udsagn om miljømæssige og etiske påstande.

Kommentar

Forbrugerombudsmandens vejledning om brug af miljømæssige og etiske påstande mv. indeholder de krav, der efter Forbrugerombudsmandens opfattelse som hovedregel kan stilles til markedsføring af miljømæssige og etiske påstande m.v., hvis en erhvervsdrivende ønsker at benytte sig af sådanne påstande i sin markedsføring.

Det fremgår af afsnit 2.2. i vejledningen, at hvis der i anden lovgivning er fastsat særlige krav til produkters egenskaber, mærkning eller lignende eller markedsføringen af disse, falder de uden for vejledningen. Dette omfatter også særømråder, hvor der er fastsat EU-lovgivning, herunder forordninger.

Disclosureforordningen fastsætter særlige krav til virksomheders tilgang til bæredygtighed på det finansielle område, hvorefter virksomheder skal integrere miljømæssige, sociale og ledelsesmæssige forhold (ESG-faktorer) i investeringsbeslutningstagning og rådgivningsprocesser. Kravene i disclosureforordningen vil derfor falde uden for vejledningen.

Det bemærkes, at disclosureforordningen fastsætter en række overordnede krav til virksomhederne, hvis nærmere indhold vil komme til at fremgå af en række delegerede retsakter til forordningen. Disse retsakter er endnu ikke udarbejdet, hvorfor det endelige omfang af disclosureforordningen ikke er kendt på nuværende tidspunkt.

På den baggrund vurderes det ikke relevant i nærværende lovforslag at henvise til Forbrugerombudsmandens vejledning i relation til forsikringsdistributørers udsagn om miljømæssige og etiske påstande.

2.13. Muligheden for etablering af andelsklasser i afdelingers navne
Forsikring & Pension anfører, at det bør overvejes også at ophæve § 137, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., da denne bestemmelse svarer til bestemmelsen i § 18, stk. 1, 4. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v. Ophævelsen af § 137, stk. 3, vil sidestille reglerne for danske UCITS og kapitalforeninger, AIF-SIKAV'er og AIF-værdipapirfonde og medføre en administrativ lettelse for forvaltere af alternative investeringsfonde.

Kommentar

Det følger af § 137, stk. 3, i lov om alternative investeringsfonde m.v., at det skal fremgå af afdelingens navn, hvis bestyrelsen kan etablere andelsklasser i afdelingen. Bestemmelsen er indsat i loven, så SKAT har en indikation af, om der kan etableres andelsklasser i en afdeling. Samtidig tjener en sådan angivelse som en oplysning til investorerne.

I forbindelse med udarbejdelsen af lovforslaget om ophævelse af § 18, stk. 1, 4. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v., hvoraf det fremgår, at det skal fremgå af afdelingens navn, hvis bestyrelsen kan etablere andelsklasser i afdelingen har Erhvervsministeriet i samarbejde med Skattestyrelsen klargjort, om der er tekniske eller administrative årsager til at opretholde kravet om, at det skal fremgå af afdelingens navn, hvis bestyrelsen kan etablere andelsklasser i afdelingen. Det er Skattestyrelsens vurdering, at det ikke er tilfældet, hvorfor det blev vurderet hensigtsmæssigt at ophæve § 18, stk. 1, 4. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v.

Det er vurderingen, at der bør gælde samme regler for danske UCITS og kapitalforeninger, AIF-SIKAV'er og AIF-værdipapirfonde på dette område. Erhvervsministeriet vil kontakte Skattestyrelsen med henblik på at få afklaret, om der er tekniske eller administrative årsager til at undlade at ophæve § 137, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

2.14. Bemyndigelse til at fastsætte kompetencekrav for ansatte hos forvaltere af alternative investeringsfonde

Forsikring & Pension anfører, at forslaget giver anledning til tvivl, da der allerede eksisterer en hjemmel i § 43 i lov om finansiel virksomhed, som umiddelbart indeholder det samme som den foreslåede bestemmelse i § 18, stk. 4, i lov om forvaltere af alternative investeringsforeninger m.v.

Forsikring & Pension anfører desuden, at det er uklart, hvilke forvaltere af alternative investeringsfonde der med den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse vil blive omfattet af kompetencekravsbekendtgørelsen. Forsikring & Pension beder om at få klargjort, hvilke forvaltere der vil blive omfattet af kompetencekravsbekendtgørelsen, og om det f. eks. er afhængigt af, om forvalteren henvender sig til detailinvestorer eller lignende.

Endelig anfører Forsikring & Pension, at baggrunden for den foreslåede ændring bør anføres i bemærkningerne, og det bør sikres, at den danske regulering som minimum ikke går videre, end hvad der følger af MiFID II og ESMA's tilhørende retningslinjer.

Finansforbundet anfører, at forbundet i særlig grad vil fremhæve forslaget om, at erhvervsministeren med forslaget får bemyndigelse til at fastsætte kompetencekrav for ansatte hos forvaltere af alternative investeringsfonde, der har tilladelse til at yde investeringsrådgivning. Finansforbundet mener, at det er positivt med ensartede regler, uanset om investeringsrådgivningen foregår i et pengeinstitut eller i en FAIF, hvilket også klart vil styrke investorbeskyttelsen.

Kommentar

Med lovforslaget foreslås det, at forvaltere med tilladelse til at yde investeringsrådgivning og som yder denne rådgivning til detailkunder, skal være omfattet af kompetencekravsbekendtgørelsen og de krav, som følger heraf.

En forvalter af alternative investeringsfonde kan få tilladelse af Finanstilsynet til at udøve investeringsrådgivning. Forvaltere af alternative investeringsfonde er imidlertid i dag ikke omfattet af anvendelsesområdet i kompetencekravsbekendtgørelsen.

Som det fremgår af bemærkningerne i lovforslaget, så er baggrunden for at omfatte forvaltere af alternative investeringsfonde af kompetencekravsbekendtgørelsen at sikre investorbekendtgørelsen. Derfor foreslås en bemyndigelse i loven til at omfatte forvaltere af kompetencekravsbekendtgørelsen.

Når en forvalter af alternative investeringsfonde med tilladelse til at yde investeringsrådgivning yder investeringsrådgivning til detailinvestorer, bør de ansatte hos forvalteren også være omfattet af de krav til kompetencer m.v., der er fastsat i kompetencekravsbekendtgørelsen. Det er ud fra et hensyn til investorbekendtgørelsen. Kompetencekravsbekendtgørelsen fastsætter bl.a. krav til, at virksomheden skal sikre, at dens ansatte, som yder investeringsrådgivning, har den fornødne erfaring, uddannelse og kompetencer til at yde en forsvarlig rådgivning til detailkunder.

Det følger af den gældende bestemmelse i § 8, stk. 5, 1. pkt., i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at såfremt en forvalter har tilladelse til at udføre de i bilag 1, nr. 3, nævnte aktiviteter, finder § 43, § 71, stk. 3, og § 72 i lov om finansiel virksomhed tilsvarende anvendelse på forvalterens udførelse af disse tjenesteydelser. § 8, stk. 5, implementerer artikel 6 (6) i FAIF-direktivet.

I lovforslaget foreslås der ikke ændringer til § 8, stk. 5, 1. pkt., i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. Det vil sige, at såfremt en forvalter har tilladelse til at udføre de i bilag 1, nr. 3, nævnte aktiviteter, finder § 43, § 71, stk. 3, og § 72 i lov om finansiel virksomhed fortsat tilsvarende anvendelse på forvalterens udførelse af disse tjenesteydelser.

Herudover er forvaltere af alternative investeringsfonde ikke omfattet af anvendelsesområdet i lov om finansiel virksomhed, men er reguleret i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. Derfor kan forvaltere af alternative investeringsfonde ikke indsættes i bemyndigelsesbestemmelsen i § 43, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed. Med lovforslaget foreslås derfor en selvstændig bemyndigelsesbestemmelse i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Det følger af kompetencekravsbekendtgørelsens § 1, stk. 1, at bekendtgørelsen finder anvendelse på bl.a. danske pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber, som yder investeringsrådgivning til detailkunder.

For at sikre, at der ikke opstår tvivl om, hvilke forvaltere af alternative investeringsfonde der vil blive omfattet af kompetencekravsbekendtgørelse, og hvorfor bemyndigelsen indsættes i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., præciseres dette i lovforslaget.

2.15. Definition af rådgivning

DAFINA bemærker, at definitionsbestemmelsen i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere i forvejen indeholder en definition af rådgivningsbegrebet, som vedrører både rådgivning

ydet af finansielle rådgivere og rådgivning ydet af boligkreditformidlere. Lovens rådgivningsdefinition er af betydning for både finansielle rådgivere og boligkreditformidlere, der udgør to forskellige aktørtyper med hver deres aktivitetsudøvelse, henholdsvis finansiell rådgivning og boligkreditformidling, uanset at disse er omfattet af den samme lov.

DAFINA bemærker, at lovforslaget vil bevirke, at rådgivning i lovens forstand alene knyttes til boligkreditaftaler. Derved kommer loven umiddelbart til at mangle en fornøden definition af rådgivning i forbindelse med finansiell rådgivning. Det bemærkes, at finansiell rådgivning er dansk særregulering, hvorfor der er behov for en nærmere definition af begrebet rådgivning forbundet med finansiell rådgivning.

Kommentar

Formålet med ændringen er at bringe definitionen af "rådgivning" i overensstemmelse med definitionsbestemmelsen i bekendtgørelse om boligkredit og boligkreditdirektivet. Det har imidlertid ikke været hensigten at indsnævre rækkevidden af definitionsbestemmelsen, hvorfor bestemmelsen ændres så den fortsat omfatter rådgivning ydet af finansielle rådgivere og investeringsrådgivere.

2.16. Digital ansøgning i forbindelse med autorisationer

DAFINA bemærker at lovforslagets § 8, nr. 2, indfører en egentlig pligt for finansielle formidlere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere til at søge om tilladelse hos Finanstilsynet via den digitale selvbetjeningsløsning på www.virk.dk ved anvendelse af virksomhedens NemID. Endvidere lægger lovforslaget op til, at de pågældende virksomheder kun undtagelsesvis kan indsende ansøgninger elektronisk til Finanstilsynet via e-mail ved anvendelse af tilsynets ansøgningsskemaer, f.eks. i tilfælde af at www.virk.dk ikke kan tilgås som følge af tekniske problemer.

DAFINA anbefaler, at undtagelsesmuligheden udvides til at omfatte de situationer, hvor ansøgningen sker via virksomhedens eksterne rådgiver/advokat, som ikke har adgang til eller rådighed over virksomhedens interne NemID, samt hvor ansøgningen indeholder omfattende bilag, som ikke systemmæssigt kan understøttes af selvbetjeningsløsningen på www.virk.dk.

DAFINA bemærker videre, at den foreslåede undtagelsesmulighed anvender udtrykket "digitalt" om indsendelsen via e-mail, og at der rettelig bør angives "elektronisk" indsendelse via e-mail.

Kommentar

Baggrunden for den foreslåede ændring er at skabe en klar forpligtelse til, at virksomhederne som overvejende udgangspunkt anvender den digitale ansøgningsadgang på www.virk.dk, og at det kun undtagelsesvis er muligt at indsende ansøgninger til Finanstilsynet pr. e-mail.

Det anerkendes, at adgangen til at indsende ansøgninger elektronisk ikke bør begrænses i tilfælde, hvor det af systemmæssige årsager ikke er muligt at indsende ansøgningen via den digitale selvbetjeningsløsning. På den baggrund vil det blive præciseret i bemærkningerne, at sådanne situationer, hvor det fx ikke er muligt at uploade omfattende bilag eller hvis en ekstern rådgiver ikke har adgang/rådighed over virksomhedens NemID, også er omfattet af undtagelsesbestemmelsen.

4. Oversigt over hørte organisationer, myndigheder m.v.

Aalborg Universitet, Aarhus BSS, Advokatsamfundet, Akademisk Arkitektforening, Akademikerne, Andelskassen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (AES), Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), Beskæftigelsesministeriet, Børne- og Undervisningsministeriet, CBS, CEPOS, Computershare, DAFINA, Danish Venture Capital and Private Equity Association (DVCA), Danmarks Nationalbank, Danmarks Skibskredit A/S, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Energi, Dansk Erhverv, Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM), Dansk Industri, Dansk Iværksætterforening, Dansk Investor Relations Forening – DIRF, Dansk Kredit Råd, Dansk ManagementRåd, Dansk Metal, Dansk Standard, Danske Advokater, Danske Forsikringsfunktionærers Landsforening, Danske Maritime, Danske Rederier, Danske Regioner, Datatilsynet, Den Danske Aktuarforening, Den Danske Dommerforening, Den Danske Finansanalytikerforening, Den danske Fondsmæglerforening, Den Europæiske Centralbank, Det nationale netværk af virksomhedsledere, Det økonomiske råds sekretariat (DØRS), Digitaliseringsstyrelsen, Domstolsstyrelsen, Drivkraft Danmark, Ejendomsforeningen, Experian, Erhvervsministeriet, Erhvervsstyrelsen, Fagbevægelsens Hovedorganisation, Finansministeriet, FDFA – Foreningen af Danske Forsikringsmæglere og ForsikringsAgenturer, FDIH – Foreningen for Distance- og Internethandel, FinansDanmark, Finans og Leasing, Finansforbundet, Finanshuset i Fredensborg A/S, Finansiell Stabilitet, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, First North, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet Tænk, Forbrugsforeningen, Foreningen af Forretningsførere for Udenlandske Forsikringsselskaber, Foreningen af Interne Revisorer v/ Kim Stormly Hansen, Foreningen Danske Revisorer, Foreningen for platformsøkonomi, FOREX, Forsikring & Pension, Forsikringsforbundet, Forsikringsmæglerforeningen v/ Direktør Flemming Kosakewitsch, Forsvarsministeriet, FSR – danske revisorer, Færøernes Hjemmestyre via Rigsombudsmanden på Færøerne, Garantiformuen, Garban-Intercapital Scandinavia, Grønlands Selvstyre via Rigsombudsmanden i Grønland, HK, Horesta Arbejdsgiverorganisation, Håndværksrådet, Indsamlingsorganisationernes Brancheorganisation (ISOBRO), Intertrust (Denmark), ISACA Denmark Chapter, IT-branchen, Justitsministeriet, Kirkeministeriet, Klima-, Energi-, Forsyningsministeriet, KommuneKredit, Kommunernes Landsforening, Komiteen for god selskabsledelse, Kromann Reumert, Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, Kulturministeriet, Kuratorforeningen, Københavns Universitet, Landbrug & Fødevarer,

Landsdækkende banker, Landsforeningen af forsvarsadvokater, Landsforeningen for Bæredygtigt Landbrug, Ledernes Hovedorganisation, Liberale Erhvervs Råd, Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes Dyrtidsfond (LD), Miljø- og Fødevareministeriet, Mybanker, NASDAQ Copenhagen A/S, Nets A/S, Nokas Kontantservice P/S, Nordic Blockchain Association, Nævnenes Hus, Oxfam IBIS, Parcelhusejernes Landsforening, Patent- og Varemærkestyrelsen, Postnord Juridiske afdeling, Revisornævnet, Roskilde Universitetscenter, Sikkerhedsstyrelsen, Skatteministeriet, Skibs- og Bådebyggeriets Arbejdsgiverforening, Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet (SØIK), Social- og Indenrigsministeriet, Statsministeriet, Sundheds- og Ældreministeriet, Syddansk Universitet, Søfartsstyrelsen, Telekommunikationsindustrien i Danmark, Udbetaling Danmark, VP Securities A/S, Western Union, Thomson Reuters Nordic, Transparency International Danmark, Transport- og Boligministeriet, Uddannelses- og Forskningsministeriet, Udenrigsministeriet, Udlændinge- og Integrationsministeriet, , Økonomistyrelsen, Ørsted.

5. Oversigt over organisationer, myndigheder m.v. som har haft bemærkninger med indhold

Følgende organisationer, myndigheder m.v. har haft bemærkninger med indhold:

Advokatsamfundet, DAFINA, Dansk Erhverv, Finans Danmark, Finansforbundet, Forsikring & Pension, FSR – danske revisorer, Landbrug & Fødevarer, MasterCard, Nets.